

Holocaust và 30/04/75

Tuần trước, thằng con nghỉ học một tuần, về thăm nhà, mình dắt đi coi phim tài liệu "ride the thunder", của đạo diễn Mỹ nói về chiến tranh Việt Nam. Con gái hỏi phải đi thì mình nói bắt buộc. Thằng con nói như Holocaust của người Do Thái khiến mình cười.

Hồi ở Âu châu, mình nhận thấy dân Tây khá kỳ thị dân Do Thái. Ở Paris có một khu có dân gốc Do Thái khá nhiều, gọi Le Marais. Có vụ án khá nổi tiếng trước đệ nhị thế chiến, gọi là Affaire de Dreyfus; một đại úy người Pháp, gốc Do Thái bị lên án, phản bội nước Pháp, làm gián điệp cho nước Đức. Ông ta bị toà lên án sau được tha bổng, nhà văn Emile Zola có viết cuốn "J' accuse" đã làm nền đệ tam cộng hoà Pháp quốc bị chia rẽ vì có người bên và người chống đại úy Alfred Dreyfus. Mình thấy lạ vì dân Pháp theo công giáo, thờ chúa Giê Su là người gốc Do Thái mà họ lại ghét người gốc do Thái.

Theo truyền thuyết của người Do Thái, tổ tiên họ bị bắt làm nô lệ ở Ai Cập, theo tiếng hebrew từ "Ai Cập" có nghĩa là sự giới hạn. Dân Do Thái nói với nhau bên kia sa mạc Sinai là thành phố Hoà Bình (Jerusalem) nên mỗi khi Tết của họ "Passover Seder" thì người Do Thái đều chúc tụng nhau; "ngày này năm sau ở Jerusalem, vùng đất hứa".

Trong thánh kinh Tora hay Cựu Ước, có nói đến Moses, dẫn đoàn người nô lệ Do Thái trở về vùng đất hứa được diễn đạt bởi Charlton Heston, vai Moses trong phim "10 điều răn". Sau này dân Do Thái bị đuổi ra khỏi vùng đất Palestine 2000 năm trước. Theo sử liệu thì có hai nhóm; một nhóm thì đi xuống miền tây nam như Bắc Phi nên có nhóm lưu vong (diaspora) ở các nước như Maroc, Algerie, Tunisie,... Thập niên 1980, chính phủ cho số người gốc Do Thái sinh đẻ tại Ethiopia được định cư ở nước Israel. Nhóm thứ 2 thì đi lên phía bắc như Nga và Âu châu. Bên Trung Quốc, cũng có một thiểu số người gốc Do Thái do các đoàn đi buôn qua Con Đường Lụa, lấy vợ địa phương hay ở lại. Theo tài liệu mình đọc thì dân Do Thái rất giữ truyền thống văn hoá của họ. Người học giỏi thì lập gia đình với người

buôn bán và ngược lại. Hôm trước có coi với đồng chí gái một cuốn phim về hai cô giáo gốc Do Thái và Á Rập, sinh sống ở Brooklyn, New York, nói về truyền thống lập gia đình của dân lưu vong gốc Do Thái và Á Rập, giúp mẹ vợ hiểu lý do phụ nữ Hồi giáo đeo khăn quàng và sẽ không lên án khi thấy hình ảnh phụ nữ theo đạo Hồi như những người phụ nữ kêu gọi nữ quyền.

Sau đệ nhất thế chiến, nước Đức thua trận, bị các nước thắng trận bắt bồi thường chiến tranh nên kinh tế thời Bismack te tua, lạm phát lên từng giờ như xứ Zimbabwe, Venezuela,.. khiến nhóm của ông Adolf Hitler được lên nắm chính quyền. Qua cuốn Mein Kampf, Cuộc Chiến Đấu của Tôi, được viết khi ở tù sau khi thất bại trong vụ lật đổ chính phủ của nền Cộng Hoà Weimar. Ông thù ghét Cộng Sản và người Do Thái và muốn lập Một Trật Tự Mới cho toàn thế giới, bằng cách tiêu diệt các giống dân Do Thái, các người bị bệnh tật, tâm thần. Muốn tạo nên một thế giới chỉ có một giống dân Aryan, tóc vàng, mắt xanh,...mà các nghiên cứu do bác sĩ Mengele dẫn đầu.

Sau này khi nắm được chính quyền thì ông ta tìm cách nhốt các người gốc Do Thái vào các Ghetto và trại tập trung rồi từ từ giết họ bằng hơi ngạt qua các ống nước dẫn đến các phòng tắm của tù nhân. Mình có viếng thăm hai trại tập trung Dachau và Mauthausen. Hãi hùng! Nhiều tài liệu nói có đến 6 triệu dân gốc Do Thái bị diệt chủng và 5 triệu người bị bệnh, tàn tật,...bị hạ sát theo lệnh của đệ tam Reich. Hồi nhỏ mình có nghe đến vụ án Adolph Eichman, tên đồ tể của sự diệt chủng. Sau khi Hitler tự tử thì một số sĩ quan cao cấp của Nazi trốn sang Nam Mỹ. Giám điệp của Do Thái tìm được tên Eichmann ở Á Can Đình và đã bắt cóc tên này, đem về Israel xử án và treo cổ.

Đạo làm việc ở New York, công ty mình làm có thiết kế viện bảo tàng Holocaust ở thủ đô Hoa Kỳ nên có tìm hiểu về vấn đề này để vẽ. Mình thấy báo chí đề cập đến Holocaust, một từ của Hy Lạp Holokauston, lễ tế thần bằng súc vật thời kim cổ; con vật bị đốt cháy để tế thần, còn theo tiếng Hebrew thì họ gọi Shoah; Thảm hoạ. Người Do Thái dùng Holocaust để nhắc nhở, động viên dân, con cháu của họ. Trong đời sống, con người phải tranh đấu hàng ngày, mỗi một dễ buông lơ nên họ cần một cái gì để động viên tinh thần của họ như thể chiếc xe chạy nóng máy, cần nghỉ tại trạm xăng để đổ thêm xăng, để có nhiên liệu tiếp tục sinh sống. Theo người Do Thái; Jerusalem, Thành Phố của Bình Yên, miền đất hứa là một lạc viên trong tâm tưởng cho nên dù mình đã đến hay đang ở tại thành phố này thì vẫn chưa chắc đã đạt được sự an bình về tinh thần.

Mình muốn máy đưa con xem phim tài liệu về Việt Nam vì muốn chúng hiểu về nguồn gốc của chúng, thêm đang học lớp sử về Hoa Kỳ, có đoạn về chiến tranh Việt Nam. Trong cuốn sách "David and Goliath", ký giả người Gia Nã Đại Malcom Gladwell nói về giáo dục con cái, làm sao để động viên con cái học hành

hay làm việc ngoài xã hội. Nhất là phải cân bằng cuộc sống giữa công ăn việc làm và gia đình.

Ông ta đơn cử; khi người con đòi cha mẹ nghèo mua cho một chiếc xe thì họ nói không có khả năng nên câu chuyện dừng ở đó nhưng nếu cha mẹ là đại gia thì khi người con đòi mua chiếc xe Ferrarri thì họ có thể mua cho như các đại gia Trung Quốc gửi con sang Hoa Kỳ học. Cái khó là làm sao nói "Không" với con và giải thích thế nào dù mình có khả năng để mua tặng con. Ông ta đơn cử con nhà giàu khó được động viên vì chúng có tất cả trong khi con nhà nghèo thì chúng tự động viên lấy chúng.

Mình có quen một gia đình Việt Nam, vượt biển nay là đại gia tại Cali. Ông chồng cứ than với mình về mấy đứa con. Vì con đông nên hai vợ chồng đi buôn bán 7 ngày / tuần nên không có thì giờ đi chơi, chăm sóc con, mọi việc đều được người làm lo nên để bù lại sự thiếu sót về thời gian với con, họ mua đồ chơi rồi xe xịn cho con. Con gái mới có bằng lái xe, mua cho chiếc xe Lexus loại chiến đấu rồi vài năm sau mua xe Mercedes. Cô con gái không chịu học, đi làm nghề make-up. Thật ra nếu giỏi tay nghề thì ở Hoa Kỳ cũng rất thành công nhưng cô con gái thuộc diện ăn chơi, tay nghề thì hạng xoàng nên làm đủ trả tiền mướn cái bàn trong tiệm. Lấy chồng Mỹ, chả có nghề nghiệp gì cả. Sinh 2 đứa con, thương con thương cháu nên phải mướn người làm nuôi cháu, trả tiền nhà cho con gái và thằng rể. Thằng con trai thì học ra trường, ông ta mừng quá, cho \$70,000 để làm vốn, tặng cho chiếc xe Lexus loại thể thao. Thằng con chả làm gì cả, lấy \$70,000 dẫn gái đi Las Vegas chơi, rồi xin tiền đồ xăng, mua điện thoại loại chiến đấu cũng gần 10 năm nay, chả làm gì từ khi ra trường.

Hôm trước tên NA, gửi hình con gái ra trường y khoa Stanford khiến mình nhớ đến bài hát mà mình có hát một lần cho con bé 25 năm về trước, khi đến thăm gia đình hẳn.

*Ru em bé vừa chào đời vào buổi sáng
Khóc oa oa trong tay ấm mẹ hiền
Nơi đất lạ xin làm dân tỵ nạn
Hỏi này em đừng quên gốc rông Tiên
Để mai này tôi sẽ kể
Chuyện quê hương với bảo nổi túi sâu...*

Mình muốn cho mấy đứa con đi xem phim tài liệu về Việt Nam rồi giải thích vì sách báo của Hoa Kỳ bị nhóm phái tả cầm đầu nên xuyên tạc về VNCH. Có lẽ cuốn phim "Áo Lụa Hà Đông" là nói rõ nhất về gia cảnh của gia đình mình, từ Bắc chạy vào Nam,... Cũng phải nói với chúng về những cái xấu của chế độ miền nam để chúng có một cái nhìn trung thực hơn về quê cha đất tổ. Cũng là một cách để

động viên chúng trong cuộc sống tại Hoa Kỳ như người Do Thái lưu vong, dạy con cháu về Holocaust, sự diệt chủng của chế độ Nazi hay người Armenian về thảm họa của dân tộc họ.

Kể cho chúng những lầm than của gia đình bên nội và bên ngoại sau 30/04/75 khiến cô chú, dì cậu,..phải vượt biển để tìm con đường sống. Cho chúng coi lá thư của thủ tướng Lý quang Diệu gửi cho bà thủ tướng Anh quốc Thatcher về chính sách thuyền nhân của Hà Nội. Theo Cao Ủy Tỵ Nạn của Liên Hiệp Quốc thì 50% số người vượt biển không đến bến bờ tự do. Nếu mình không làm thì khi còn sinh viên, có đọc tờ Paris Match, phỏng vấn ông Phạm Văn Đồng, thủ tướng của Hà Nội; ông ta nói có 1.5 triệu người tù trong các trại cải tạo. Đạo đó mình không hiểu vì VNCH chỉ có 1 triệu quân nhân cán chính, sau này mới rõ là dân ngoài bắc, mất lập trường cũng bị đi tù. Nếu không giải thích cho con thì chúng sẽ đọc sách báo Hoa Kỳ hay Hà Nội và sẽ có ý niệm sai về cuộc ra đi tìm Tự Do của người Việt lưu vong và sẽ nguyên rủa cha ông như con trai của nhà văn Võ Phiến. Nhiều khi mình tự hỏi có nên nói với con, nhắc đến lịch sử Việt Nam hay bắt chước đa số người tỵ nạn, không muốn nghe, nhắc đến quá khứ lầm than của mình và quê hương nhưng thấy dân Do Thái tiếp tục truyền thống của mấy ngàn năm nay; chúc nhau sẽ về lại Jerusalem, miền đất hứa năm tới.

Khi xem tài liệu về chiến tranh Việt Nam, thấy những hình ảnh B52 dội bom, những phi cơ rải chất Màu Da Cam trên đường mòn HCM thì ngay chính mình sau 40 năm vẫn xót xa khi thấy quê hương bị cày xé nát bởi máy bay Mỹ huống chi một đứa bé sinh ra tại Hoa Kỳ, đọc sách báo thiên tả của Hoa Kỳ về chiến tranh Việt Nam, đi du lịch tại Việt Nam thấy các bảo tàng tội ác Mỹ Ngụy thì sẽ có cái nhìn khác về những gì cha ông kể. Đọc báo thấy có bệnh viện ung thư miễn phí cho nhân dân thì sẽ vô tay hoan hô Cách Mạng nhưng đứa bé ấy đâu biết là cái nhà thương tối tân ấy chỉ dành cho đảng viên, những người có công với cách mạng nhưng chỉ để làm cảnh vì người xây dựng bệnh viện kia từng đánh cho Mỹ cút Ngụy nhào, phải xin kẻ thù xưa cho mình sang Hoa Kỳ điều trị.

Giải độc về lịch sử cận đại của Việt Nam cho con cháu thì chúng mới tự hào về gốc Việt, mới có thể tự động viên, vươn lên trong một xã hội đa chủng như Hoa Kỳ thay vì mang mặc cảm là tàn dư của chế độ cũ không dám ngước mặt lên. Hi vọng sau này cháu nội, cháu ngoại của mình sẽ nhớ đến bài hát

Chưa bao giờ về Đà Lạt

Chưa bao giờ ghé Sài Gòn

Chưa bao giờ thăm xứ Huế

Nhưng Tôi là người Việt Nam. (Hàn Lệ Nhân)

Nguyễn Hoàng Sơn